

ΤΟ ΑΣΤΥ

ΕΤΟΣ Α'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ. 29

39 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΕΔΟΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 39

Ἡ συνδρομὴ ἑτησία καὶ προκληρωτικὴ δια τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ δραχμᾶς 12, διὰ τὰς Ἐπαρχίας δραχμᾶς 15 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχμᾶς 20.

Ἀγγελίαι καὶ εἰδοποιήσεις καταχωροῦνται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα ἐκὼς ἰδιαιτέρων συμφωνιῶν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ 15

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 13 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1886

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ 15

Ἡ πρώτη μάχη

ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ συναγαγὼν Δηλιγιάννης τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς εἶπεν αὐτοῖς :

Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή καὶ ὁ ἐμὸς συνάδελφος ὁ Παπαμιχαλόπουλος γεωργὸς ἐστίν. Ὡς οὖν ἡ ἄμπελος τὸν χειμῶνα καλλιεργεῖται καὶ τὸ θέρος τὸν καρπὸν αὐτῆς ἀποφέρει, οὕτω καὶ γὰρ παρεσκευάσαμεν τὸν χειμῶνα ἵνα κατὰ τὸν Ἰούλιον τὸν πόλεμον ποιήσω. Καὶ τότε ὀφθήσονται σημεῖα πολλὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ὁ ἥλιος ἀνατελεῖ ἐκ δυσμῶν καὶ τρίχες φυήσονται ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ κρανίου καὶ Σωτηροπούλου ὄψις γενήσεται ἐρυθρὰ ὡς πορφύρα καὶ Τρῆ-πεζα Κωνσταντινουπόλεως δανείσει ἡμᾶς ἀτόκως καὶ Μεσσηνέζης καὶ Σαρῖπολος καὶ Λεβίδης ἄξουσι τοὺς ἑαυτῶν φυγοστράτους ἐπὶ θυσίαν.

Λέγει αὐτῷ Μαυρομιχάλης : Εἰπέ οὖν ἡμῖν πότε γενήσεται ταῦτα, ὅτι ἠθύμησε τὸ πνεῦμά μου καὶ πολλὰ ἐν τῷ ὀνόματί σου ὑπέστην· κεκοπίακε γὰρ τὸ σῶμά μου ἐν περιδείαις καὶ ἐθλίβη ἡ ψυχὴ μου ἐν τροπολογίαις.

Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ Δηλιγιάννης : Ὀλιγόπιστε, ἵνα τί δυσπιστεῖς ; οὐκ εἶδες τοὺς ἀστέρας πεσόντας ἐπὶ τοῦ περιλαίμιου σου ; Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε ὅτι ὁ καιρὸς ἐγγύς ἐστίν.

Λέγει αὐτῷ Μπούμπουλης ὁ ἐκ Τιβεριάδος : Ἐσκληρύνθησαν τὰ ἔμα νῶτα ἐν τῷ διαπεραιοῦσθαί εἰς ναύσταθμον, ἰδοὺ ἤτοιμασαι ὁ στόλος, δράκων οὗτος ὃν ἐπλασας ἐμπαιζεῖν Εὐρώπην. Λέξον ἡμῖν τὸν χρόνον καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν.

Λέγει αὐτῷ Δηλιγιάννης : Οὐ δύναμαι εἰπεῖν ὅτι ὁ Χρόνος (Ἀθηνῶν) οὐκ ἐμὸς ἐστίν, ἡ δὲ Ἡμέρα καὶ Ὡρα ἐν χερσὶν ἐναντίων εὐρηναί. Ὁ πιστεύων ἐν ἐμοὶ σωθήσεται. Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία. Μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με. (Ἐλεγε δὲ ταῦτα σημαίνων τὴν προσεχῆ εἰς Θεσσαλίαν ἀποδημίαν αὐτοῦ). Ἀνδρίζεσθε καὶ ἐγκαρτερεῖτε, καὶ μὴ σκανδαλιζέτω ὑμᾶς ἀνοπομονησία Δούνη. Ὅτι πολλὰ ἡμῖν ἐλλείπει εἰτέτι, γέγραπται γάρ : « Μαχοῦμεθα οἷς ἔχομεν καὶ οἷς οὐκ ἔχομεν ». Καὶ τὰ στελέχη οὐκέτι ξηρὰ εἰσι καὶ σκελεῖα καὶ χιτῶνες οὐκ ἐπαρκεῖς εἰσιν ἡμῖν, καὶ δάνειον οὐκέτι συνήρθη καὶ ἐγγύριος βιομηχανία ἡμῶν οὐκέτι ἱκανὸν ἀριθμὸν παρήγαγε.

Λέγει αὐτῷ Ρικῆκης ὁ πρωτόκλητος. — Εἰ ἡμῶν χρεσίαν ἔχετε, ἵνα τί ἀπελύσατε βουλήν ; Καὶ ἀποκριθεὶς Δηλιγιάννης εἶπε : — Ἐγὼ δύναμαι ἀπολύσαι τὴν βουλήν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις αὐτῆς συγκαλέσαι αὐτήν.

Καὶ ἀπελθόντων τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἀπέμεινε μόνος ὁ Δηλιγιάννης· ἐπάρας δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς οὐρανοὺς προσήυξατο λέγων : Περιλυπὸς ἐστίν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου· εἰρήνην τῷ κόσμῳ δέδωκα καὶ εἰρήνην οὐ βούλονται ἀκοῦσαι. Πάτερ, λύσε με ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ δεσμοῦ, σῶσέ με ἐκ τοῦ Στῆλμαν καὶ τῶν χαλεπῶν Καιρῶν τοῦ Λονδίνου, φύλαξόν με ἐκ τῶν ὄνειδισμῶν τῆς Βορειογερμανικῆς. Παρελθέτω τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ ἢ κἂν πιέτω αὐτὸ Μαυρομιχάλης. Πάτερ, ἐξηγλήθη, κατὰπεμψόν τὰς δυνάμεις σου ἵνα με ἐλευθερώσης.

Ἐστάλαξε δὲ ὁ ἰδρῶς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καὶ κεκοπιακῶς κατεκλίθη. Καὶ εἶδε κατ' ὄναρ ὄραμα φρικτὸν ὅτι Στῆλμαν ἐκτείνων τοὺς βραχίονας συνελάμβανεν αὐτὸν καὶ παρέδιδεν αὐτὸν εἰς χεῖρας Βίσαμακ.

Ἐγένετο δὲ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ δυσφορία μεγάλη καὶ πενία ἀνήκουστος. Εὐκοπώτερον γὰρ ἦν κάμιλον διελθεῖν διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος ἢ δηνάριον εἰσελθεῖν εἰς βαλάντιον πολίτου. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπέινων καὶ οὐκ εἶχόν τι φαγεῖν. Καὶ τὰ

ταμεῖα ἦσαν κεκλεισμένα καὶ ἐν τοῖς ὁδοῖς κήρυκες ἀνήγγελλον δι᾿ ἄλλους καταστημάτων καὶ ὁ πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνδρίας τοῦ Ρήγα ἐφάνη ἄνευ βραχίονος καταβροχθισθέντος νύκτωρ ὑπὸ πεινῶντων.

Συνήχθη οὖν ὁ λαὸς εἰς συλλαλητήριον καὶ εἶπεν : Οὗτος ὁ ἀνὴρ ὁ κυβερνῶν ἡμᾶς πλάνος ἐστίν· δεῦτε συλλάβωμεν αὐτὸν καὶ κρίνωμεν καὶ θανάτῳ παραδώμεν.

Καὶ πορευθεὶς ὁ λαὸς μετὰ σπείρας στρατιωτῶν καὶ τῶν χιλιάρχων Δούνη καὶ Γενναδίου συνέλαβε Δηλιγιάννην εἰς κῆπον πέραν τοῦ χειμάρρου τῆς Βάθειας καὶ παραλαβὼν αὐτὸν ἤγαγεν εἰς Πραιτώριον. Ἦν δὲ μετ' αὐτῶν καὶ Ζυγομαλᾶς ὁ παραδιδὸς αὐτόν.

Συνήχθησαν οἱ πρέσβεις μαθόντες τὰ γενόμενα εἰς οἰκίαν Κουροπάσης, ὃς ἦν ὁ Πρύτανης τοῦ χρόνου ἐκείνου καὶ διεσκέπτοντο. Τότε δὲ προσήλθεν ἐν σπουδῇ Παπαμιχαλόπουλος ὁ μαθητὴς ὃν Δηλιγιάννης ἠγάπα ἐξαιτούμενος τὴν μεσολάθειαν αὐτῶν καὶ λέγων : Δεῦτε σώσατε αὐτὸν ὅτι αὐτὸς τὴν εἰρήνην ἐκήρυξε καὶ τὴν ἀλήθειαν ἠγάπησεν. Λέγει αὐτῷ Κουροπάσης : Τί ἐστίν ἀλήθεια ; Ὁ δὲ Παπαμιχαλόπουλος ἤρξατο καταναθεματίζειν καὶ ὀμνύειν ὅτι οὐκ οἶδε τὸ πρᾶγμα τί ἐστίν. Ὁ οὖν Κουροπάσης μετὰ τῶν ἄλλων πρέσβεων λαβὼν ὕδωρ ἀπενίψατο τὰς χεῖρας· προσήνεγκε δὲ καὶ Παπαμιχαλόπουλῳ ἵνα νίψη τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας, ἀλλ' οὗτος ἠρήθη λέγων ὅτι οὐκ εἰσθῆ ποτε ποιεῖν τοῦτο.

Ἀπήγαγε δὲ ὁ ὄχλος Δηλιγιάννην εἰς τὸ σταυρωθῆναι καὶ ἐνέδυσεν αὐτὸν ἱμάτια πολεμικὰ καὶ ἔθηκον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κρᾶνος καὶ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὸν κάλαμον δι' οὗ ἔγραφε τὰς διακινῶσεις καὶ ἐπέγραψαν ἐπὶ τοῦ κρᾶνου ἐπιγραφὴν λέγουσαν : Ἕλληνες ἰσμέν.

Ἐπεὶ δὲ σταυρὸν οὐκ εἶχον, ἠγγάρευσαν Δούνην ἵνα προσενέγκῃ τὸν ἑαυτοῦ ὃν ἤτήσατο καὶ ἔλαβε διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Γαζοχωρίου ἐνεργείας αὐτοῦ.

Ἐσταύρωσαν δὲ Δηλιγιάννην ἐν τῷ μέσῳ δύο κεντρικῶν ταμιῶν· ἦν δὲ ὦρα ὡσεὶ ἕκτη ὅτε ἀναφωνήσας φωνῇ μεγάλῃ εἶπεν : Ἥλι, Ἥλι ! . .

Ἀκούσαντες δὲ οἱ παρεστώτες ἔλεγον ὅτι ἡλικίας καλεῖ. Εἶτα εἶπε : Διψῶ ! Καὶ εὐθέως οἱ παριστάμενοι ἐμβαπτίσαντες εἰς ὄξος φύλλον Παλιγγενεσίας ἔδωκαν αὐτῷ πιεῖν.

Εἰς δὲ τῶν παρεστώτων, λόγγη ἔνυξε τὴν πλευρὰν αὐτοῦ καὶ εὐθέως ἐξῆλθεν ὕδωρ λευκὸν ἐν εἰδει σουμάδας.

Ἦν δὲ ὦρα ἐνάτη καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἀνεβόησε : — Παπαμιχαλόπουλε ! εἰς σὲ παραδίδωμι τὸ κόμμα καὶ τὸ πνεῦμά μου.

Ὁ δὲ Παπαμιχαλόπουλος ὁ μαθητὴς ὃν ἠγάπα μετμηριεμένος ὢν μεταξὺ τῶν παρεστώτων ἠκούσθη λέγων κρυφίως :

— Τὴν πρώτην κληρονομίαν εὐχαρίστως ἀποδέχομαι, ἀλλὰ τὴν δευτέραν οὐ.

Ἄββαοῦμ

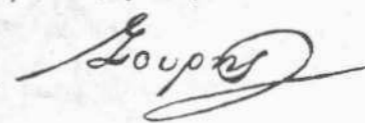

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, καὶ ἐπὶ τῇ ἀναστάσει διακρινόμενος ἔρχονται ἀπὸ τῶν Κορυποσση. Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί, τριήμερος ἐκ τάφου, καὶ ἀκόμη δὲν ἐμάθαμε περὶ τελεσιγράφου.

✠

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ ὁ κόσμος ξεφάντωσε, ἀλλὰ ὁ Θεοδώρακος μᾶς ἀκόμη μᾶς σταυρώνει, καὶ μᾶς περᾶ εἰς τὸ σουβλί καὶ σὰν ἀργὰ μᾶς ψήνει μ' αὐτὸ τὸν ψευτοπόλεμο καὶ τὴν ψευτοεἰρήνην.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Σπάνιοι εἶνε οἱ ἐνταῦθα καλλιτέχναι, γλύπται καὶ ζωγράφοι, ἀλλ' ἔτι σπανιώτεροι εἶνε αἱ ἐπισκέψεις εἰς τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν. Ἀληθῶς εἶπεν ἐργαστήρια καλλιτεχνικά, ateliers οἷα ὑπάρχουσιν ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι τῆς Δύσεως, κομψὰ δηλαδὴ ταμεῖα ποικίλων σπανίων καὶ περιέργων φιλοτεχνημάτων, ἐντευκτήρια χαρμώσινα τῶν φιλοτέχνων, δὲν ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα. Ὁ ζωγράφος ἐδῶ ἐργάζεται κατ' οἶκον ἀπρόσιτος, ὁ δὲ γλύπτης λιθῶν ἐφεστρίδα φορῶν ἀγωνίζεται ἐντὸς τοῦ πενιχοῦ ἐργαστηρίου του ν' ἀποξέη τὰ μάρμαρα, ἐργαζόμενος σχεδὸν ὅσον ὁ σκυτοτόμος ἢ ὁ σιδηρουργὸς κοπιωδῶς διὰ τὸν ἐπιούσιον. Ἄλλ' ἴσα ἴσα διὰ τοῦτο ἐνῶ ἡ συμπάθεια καὶ ἡ προστασία τοῦ νοήμονος καὶ φιλομούσου κοινῷ ἔπρεπε νὰ εἶνε μεγαλειτέρα πρὸς ἐνθάρρυνσιν αὐτῶν, δεκνύει τὸ κοινὸν μᾶς ἀπεναντίας ἀξιοκατάκριτον ἀδιαφορίαν καὶ παρέρχονται ἀμνημόνευτα καὶ ἀπαράτηρητα καὶ τὰ ὀλίγα ἔργα τῶν καλλιτεχνῶν μᾶς, ἅτινα ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους ἐκάστοτε παράγονται.

Ἐκ τυχαίας περιστάσεως νητύχησα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Πατησίων ἐργαστήριον ἐνὸς τῶν ὀλίγων καλῶν γλυπτῶν μᾶς, τοῦ κ. Φιλιππότου. Ἡ περίστασις εἶνε ἀξιωμακρῶν καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀναφέρω· εἶχε μεταβῆ σύσσωμος ἡ σύνταξις τοῦ Ἄστεος εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ρηθέντος γλύπτου διὰ νὰ παραγγεῖλῃ τὴν προτομὴν ἐνὸς τῶν φίλων τῆς, προωρισμένην νὰ κοσμήσῃ τὴν ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Ἄστεος ἀρετὰ πλουσίαν ἤδη πινακοθήκην. Ἡ γειννίασις τοῦ Πανεπιστημίου, ὡς βλέπετε, ἐνέπνευσε καὶ εἰς τὸ Ἄστυ γενναιοδώρους διαθέσεις· ἀλλ' ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος ὅτι ὁ φίλος οὐτινος παρηγγέλη ἡ προτομὴ δὲν ἀνεμύθη οὐδὲως εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ὠφέλησεν τὴν Ἑλλάδα πολὺ περισσότερο τοῦ Γλάδστωνος.

Ὁ κ. Φιλιππότης εἶχε μὲν ἀποπερατώσῃ τὴν προτομὴν τοῦ ναυάρχου Μιαούλη, παραγγεληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δημαρχείου Ἰδρας καὶ μελλούσαν νὰ στηθῇ ἐν τῇ δημοσίᾳ πλατείᾳ τῆς εἰρημένης πόλεως. Τὴν ἐκφραστικὴν καὶ ζωηρὰν φυσιογνωμίαν τοῦ μεγάλου ναυάρχου μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἠδυνήθη ν' ἀποτυπώσῃ ὁ τεχνίτης. Ὁ Μιαούλης ἦτο ἀθλητικὸν ἀναστήματος, εἶνε ὁμοῦ γνωστὸν ὅτι ἦτο ποδαλγός, ὅλη δὲ ἡ ζωὴ, ὅλη ἡ δύναμις τοῦ ἰσχυροῦ του χαρακτήρος, ὅλη ἡ λάμψις τῆς μεγαλοφυΐας του συνεκεντρώτο εἰς τὸ ἀπὸ τοῦ θώρακος καὶ ἄνω μέρος τοῦ σώματος καὶ κυρίως εἰς τὴν μορφήν του. Αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου ἐκφράζουσι τὴν τόλμην, τὴν σπανίαν ἐνεργητικότητα τοῦ χαρακτήρος, εἰς δὲ τὸ ἀέτιον βλέμμα του φαίνεται ἡ ὀξύτης μεθ' ἧς διέκρινε τὸ κρίσιμον σημεῖον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καπνοῦ τῆς μάχης καὶ εἶδεν τὸ πρόσταγμα δι' οὗ συνεπληροῦτο ἡ νίκη. Ἡ προτομὴ αὕτη τοῦ Μιαούλη εἶνε κάλλιστον καὶ λιαν ἐπιτυχῆς ἔργον τοῦ κ.

Φιλιππότη ἱκανὸν νὰ ὑπενθυμίξῃ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἰδρας ὄχι μόνον τὴν μορφήν, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς τὸ σθένος δι' οὗ ἐμεγαλουργήσεν ὁ κλεινὸς αὐτῶν συμπολίτης. Κατανοεῖται δ' ἔτι μᾶλλον ἡ ἀξία αὐτοῦ παραβαλλομένου πρὸς τὴν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ναυτικῶν εὐρισκομένην χαλκὴν προτομὴν τοῦ Μιαούλη, ἧτις εἶνε μὲν ταῦτα ἔργον ἐνὸς τῶν ἀρίστων καλλιτεχνῶν μᾶς, τοῦ μακαρίτου Λεωνίδα Δρόση. Εἶνε ἀληθῆς ὁμοῦ ὅτι αὕτη εἶνε ἐκ τῶν πρώτων ἔργων τοῦ γλύπτου, ὅτε ἀκόμη οὗτος ὑπεγράφετο Τόρσης.

Ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ κ. Φιλιππότου καὶ ἄλλα ἀξιόλογα ἔργα δύναται νὰ παρατηρήσῃ ὁ ἐπισκέπτης, οἷον τὸ λουόμενον νήπιον καὶ τὸ ἔτι δοκιμώτερον παιδίον μετὰ τὸν κουμπάρην, τὸ ἄγαλμα τῆς ἀποθανούσης νεάνιδος Ἀγγελικῆς Λοβέρδου, προωρισμένον διὰ τὸ ἐν Ἀργοστολίῳ νεκροταφείῳ, ἔργον ὁμοῦ δυστυχῶς εἰς τὸ ὅποιον ἡ ἀφιλοκαλία τῶν ὄρων τοῦ συμβολαίου περιώρισε καὶ ἐξημίωσε τὴν ἐμπνευσιν τοῦ καλλιτέχνου, τὴν προτομὴν τοῦ ἀειμνήστου Εὐθ. Κεχαγιᾶ, τὸ πρόπλασμα τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Γλάδστωνος, ἐν τῶν ἐπιτυχεστάτων τοῦ ὑπὸ πᾶσαν ἔσοψιν ἀτυχοῦς ἐκείνου διαγωνισμοῦ, καὶ τὸ πρόπλασμα τῆς προτομῆς τοῦ ἐκ Σύρου Ἡλία Κεχαγιᾶ διευθυντοῦ τῆς Ἀτμοπλοικῆς Ἑταιρίας, ἀξιοσημείωτον διὰ τὴν ζωηρότητα τῆς ἐκφράσεως.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Εἰς τὰ χεῖλῃ της κολλᾶ
τὸ ἀφρόπλαστο χεράκι
μὰ στιγμὴ χαμογελά
καὶ μοῦ στέλνει ἕνα φιλάκι.

✠

— Πές μου, εὐμορφο γυλί,
ποῦδς σοῦ δίνει τὴ δροσιὰ σου,
ποῦδς σοῦ δίνει τὴν καλὴ
καὶ ἀθῶα μυρωδιά σου ;

✠

— Μ' ἔνα πόθο μυστικὸ
ἀπὸ τὴν καρδιά της βγῆκα
τριαντάφυλλο γλυκὸ
ἔς τὸ χεῖλάκι της εὐρήκα.

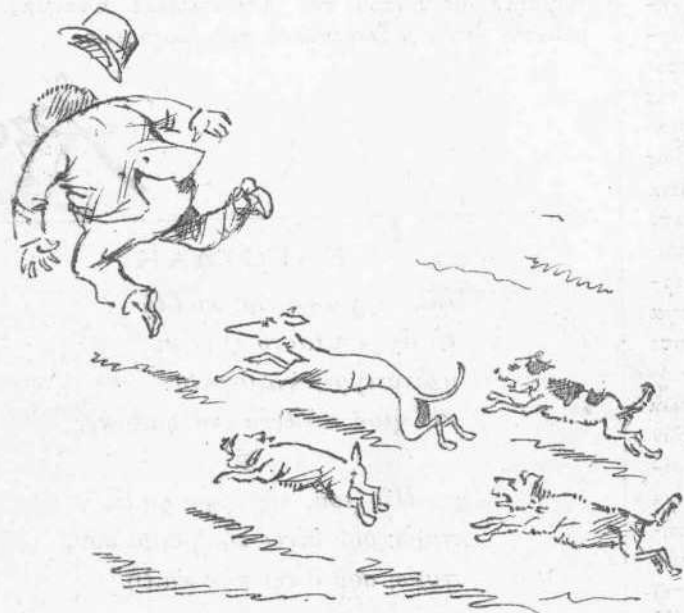
✠

— Ἀπ' ἐκεῖ πῆρα γὰρ στολὴ
τὸ ροδόσταγμα δροσιὰ μου,
τότε πῆρα τὴν καλὴ
καὶ ἀθῶα μυρωδιά μου.

Guettiere

Ἐλευθέρια Συνοχία

Χριστὸς Ἀρέστη! (διὰ τὴν ἀνδριανὴν τοῦ στάου).

Η ΣΚΛΑΒΑ

Σ του μπέη τὸ χαρέμι τὴν ἐκλείσανε, τῆς ἔβαλαν κοράλλια ἔστὸ χιονόλαιμο κι' ὀλόχρυσα βραχιόλια ἔστὰ κρινόγερα' μ' ἀπ' ἔλα τὰ διαμάντια πού τῆς ἔδωκαν κι' ἀπ' ἔλα τὰ ζαφείρια πού τὴν στόλισαν ἢ ὠμορφιά τῆς λάμπει περισσότερο. Ὀλόχρυσαις πλεξίδες, φείδια ὀλόχρυσα, τὴν πλάτη καὶ τὰ πόδια τῆς χαιδεύουνε, ἔστὰ χεῖλη τῆς ἀνθίζουν τριαντάφυλλα, φεγγοβολοῦν ἀστέρια μὲς ἔστὰ μάτια τῆς, ἔστὰ στήθη τῆς καὶ ἔτ' ἀσπρα τῆς τὰ μάγουλα μωσοβολοῦνε κρῖνοι, κρῖνοι δροσεροὶ κι' ἡ ἀραγοντυμένη ὠρη παρθενιά κοιμάται ἔστὸ κορμί τῆς κι' ὄνειρεύεται τὸ ἄξιο παλλικάρι πού τὴν λαχταρᾷ.

Σ του μπέη τὸ χαρέμι τὴν ἐκλείσανε γιὰ νᾶνε μὲς ἔστῆς ἄλλαις μπέησσα κυρά. . . Κ' ἡ κόρη ἀκουμπισμένη ἔστὸ παράθυρο βλέπει μπροστὰ τὴ θάλασσα π' ἀπλόνεται καὶ λέει ἔσταγεράκι καὶ ἔστὰ κύματα : — Χαδιάρικο ἀγεράκι, ταξειδιάρικο, πού σὲ φιλοῦν τὰ ῥόδα καὶ τὰ γιασεμιά, σὰν πᾶς ἀπ' τὸ νησί μου κι' ἀπ' τὸν τόπο μου νὰ πῆς τὰ βάσανά μου κι' ὄλους τοὺς καὺμούς, νὰ πῆς κρυφὰ τῆς δόλιας τῆς μανούλας μου νὰ δώση τὰ προικιά μου τ' ἀλογάριαστα γιὰτὶ προικιά σταῖς σκλάβαις δὲν ταιριάζουνε' καὶ σεῖς θεριά ἀφρισμένα, κύματα τρελλὰ σὰν δῆτε τὸν καλὸ μου ἔστὸ καράβι του τοῦ καραβιοῦ τὴν πλώρη νὰ φιλήσετε καὶ νὰ τοῦ πῆτε μὲ κρυφὸ μουρμούρισμα νὰ σβύση κάθε ἀγάπη, κάθε λογισμό καὶ καθ' ἑλπίδα πούχει γιὰ τὰ μένανε, γιὰτ' εἶμαι σκλάβα, σκλάβα σιδερόκλειστη' μου φέρνει τὸ φαγεῖ μου μαύρη ἀράπησσα καὶ μαυροὶ ἀραπάδες, δράκοι φοβεροὶ ἀκοίμητοι φυλᾶνε ἔστην δξώπορτα καὶ δὲν μ'πορῶ νὰ φύγω νᾶλθω νὰ τὸν βρῶ. Μὰ πάλι νὰ τοῦ πῆτε, κύματα γοργά, πῶς τὴν καρδιά μου δὲν μποροῦν νὰ δέσουνε χιλιάδες ἀλυσσίδες, χίλια σίδερα καὶ μόνο τῆς ἀγάπης τῆς παρθενικῆς τ' ὀλόχρυσο μετὰξί μιά τὴν ἔδεσε μαζί μὲ τὴ δική του τὴ θερμὴ καρδιά' καὶ πάλι νὰ τοῦ πῆτε, κύματα τρελλὰ πῶς σὰν γυρίση ἔστὸ νησί μὲ τὸ καλὸ νὰ μὴ μὲ περιμένη, μὴ μὲ καρτερῆ, γιὰτ' εἶμαι σκλάβα, σκλάβα κι' ἀλευθέρωτη' μὰ πάλι νὰ τοῦ πῆτε, γοργοκύματα, νὰ μὴ μ' ἀλησιμονήση τὴ βαρειόμοιρη! . .

Βγαίνουν πικρὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς πικρὰ κι' ἀπὸ τὰ μάτια τῆς τὰ δάκρυα

ἔστὰ δακτυλίδια στάζουνε τὰ δάκρυα διαμάντια ἔστὸ χρυσάφι τοῦ δακτυλιδιοῦ.

Ἀκούσανε τοὺς πόνους τῆς τὰ κύματα κι' εὐθὺς ξαναγυρίζουνε ἔστὸ πέλαγο καὶ τῶνα σπρώχνει τᾶλλο γιὰ νὰ φθάσουνε. Τὸ ἔβρηκαν τὸ καράβι πού ἀρμένιζε καὶ φίλησαν τὴν πλώρη καὶ μουρμούρισαν, κι' ὁ νῆος ἀνοίγει ἔλα, ἔλα τὰ πανιά κι' ἀνάβει τὸ τιμῶνι μὲς ἔστὴ φουχτα του ὡς πού νᾶλθῆ ἔστὸν πύργο τῆς ἀγάπης του.

Ἀπλόνεται ἡ νύκτα μουρμούριστη καὶ βγαίνει τὸ φεγγάρι τὸ χλωμόφεγγο' κι' ὁ πύργος πού τὰ χρόνια τὸν ἐθέριεψαν σηκώνει τὸ κεφάλι του περήφανα καὶ λούζει μὲς ἔστὴ θάλασσα τὸν ἴσκιό του . . .

Ἡ κόρη ἀκουμπισμένη ἔστὸ παράθυρο ἀκούει σιγὰ ἔστην πόρτα τῆς νὰ τρίζουνε κι' ἀνοίγεται ἡ πόρτα μ' ἀργυρὰ κλειδιά' ὁ μπέης μπαίνει μέσα καμαρόνωντας καὶ τὴν καλησπερίζει καὶ χαμογελά. Ἡ σκλάβ' ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἐκέρωσε καὶ δίχως νὰ τὸ νοιώση, ἔτσι ἄθελα σκύβει ἔστὸ παραθύρι τὸ κεφάλι τῆς μάλιστα φηλά, φηλά καὶ μισοοὔρανα καὶ κάτω ἀγριεμένη θάλασσα βαθειά. — Ὁ μπέης στέκει, τὴν θεωρεῖ μ' ἐπιθυμιά καὶ σπῆχαις ἀπ' τὰ μάτια του τινάζονται. Εἶνε βελουδο ἀλικο τὰ ῥοῦχα του καὶ χρυσοκεντημένο τὸ σαράκι του.

— Ἀχ! μπέη, μὴ μ' ἀγγίξης τὴν ἀφιλητὴ! ἔχεις χιλιάδες σκλάβαις ἔστὸ χαρέμι σου, χανούμισαις πανώρηαις καὶ πεντάμορφαις χίλιαις μελαχροινούλαις, χίλιαις γαλαναῖς καὶ μένα πούμαι κόρη, κόρη ἀνήξερη μὴ μὲ κρατᾶς κλεισμένη, δός μου ἑλευθεριά' ἄχ! μπέη, μὴ μ' ἀγγίξης τὴν ἀφιλητὴ!

— Εἶσαι δική μ' ἀπόψε, ὡς τὴ χαραυγὴ, καὶ τὸ πρῶτ' σὰν φέξη καὶ ὁ ἥλιος ἔγῃ σ' ὀρκίζομαι, ξανθοῦλα, ἔστὸν προφήτη μου μονάχος νὰ σὲ φέρω ἔστην πατρίδα σου' κι' ἔσῳ ζυγίζει ἐμένα ἡ ἀγάπη μου τόσα φλωριά σου δίνω γιὰ ἐνθύμησι, κι' ἔσῳ ζυγίζει ἐσένα τὸ κορμάκι σου τόσα διαμάντια θάχης ἀπ' τὸν πύργο μου . . .

Ἡ κόρη ἀνατριχιάζει ἀπ' τὰ λόγια του, μὰ μὲς ἔστὸ καρδιοκτύπι, ἔστην τρεμούλα τῆς ρίχνει θολὰ τὰ μάτια τῆς ἔστὸ πέλαγο καὶ βλέπει τὸ καράβι πού ἐρχότανε καὶ μιά ζωὴ καινούργια τὴν ἐφτέρωσε.

— Δὲν σὲ φοβοῦμαι, μπέη, δὲν σὲ σκιάζομαι, ἔδω ζωὴ μαζί μὲ τὴν ἀτίμωσι κι' ἐκεῖ μὲ τὴν ἀγάπη μου ὁ θάνατος! Ἀκόμα δὲν ἐτέλειωσε τὰ λόγια τῆς, κρεμιέτ' ἀπ' τ' ἀθεώρατο παράθυρο

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τῆς Προόδου Πατρῶν : « Ποῖον σκότος μᾶς ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ἰδῶμεν τὰς τρώγλας ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἀδελφοὶ μας παρασκευάζουσι τὸ φαγητόν των διὰ τοῦ ὕπνου, τὸ ποτόν των διὰ τῶν δακρῶν ; »

Ἐκ τῆς ἐπιφυλλίδος τῆς Θεσσαλιώτιδος Καρδίτιδος : « Ἦδη δὲ καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ εἰσέρουσι, ἢ δὲ χιῶν ἐπήκτεινε καὶ μετ' ὀλίγον μετέτρεσε τὸν μὲν κῆπον τῆς Πλατείας ἀπρόσιτον, τὰ δὲ κηλιδιώματα περιέκλεισεν. »

Ἐκ τῆς Ἠχοῦς τῆς Σύρου : « Μετὰ τὸ ἀνέγνωμα τὸ φιλόμουσον καὶ πολυπληθὲς ἀκροατήριον ἐχόρευσε κοντιλὸν καὶ διαφόρους ἄλλους εὐρωπαϊκοὺς χορούς διὰ τῆς ἀνακρούσεως τοῦ κλειδοκυμβάλου ὑπὸ τῆς κ. Μ. Βερτόγιας. »

Ἐκ τοῦ Ἀρχελῶν : « Ἀνερευνήσατε τὴν ἱστορίαν καὶ θὰ ἴδητε ὅτι οἱ κύριοι Εὐρωπαῖοι οὐ μόνον ἀδαεῖς πάσης ἐπιστήμης ἦσαν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνδυμασία τούτων ἦτό τι ἐλεεινὸν καὶ τερατώδες θέαμα' τὰ ἐνδύματα τῶν θεατρῶν ἰκανά εἰσιν ὅπως μαρτυρήσωσι τὴν ἀλήθειαν . . . τὰ δὲ ἀρχαία τῶν Ἑλλήνων ἀγάλματα καὶ μέχρι σήμερον διδάσκουσι τοὺς Εὐρωπαίους νὰ ἐνδύωνται ἀνθρωπίνως. »

Ἐκ τοῦ Πίνδου Λαρίσης : « . . . Ἐλαβον ἐνωρίτατα τὰς ἀποχωρητικὰς ἐκείνας καὶ φιλοπόνους ἔξεις, ὧν ἄνευ, ὡς τὸ εἶπεν ὁ Ἀραγῶ, εἶνε σπάνιον νὰ κάμωσι μεγάλα πράγματα. »

Ἐκ τοῦ Ἡλλίου τοῦ κ. Πύργου. « Οἱ Ἕλληνες δὲν θέλουσι ν' ἀφαιρέσωσι βιαίως ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔχει νῦν ἡ Τουρκία ἐλληνικόν' διότι, ὡς ἄλλοτε εἶπομεν, τοῦ Σουλτάνου ὄντος βασιλέως τῶν αὐτοῦ ὑπηκόων Ἑλλήνων, οἱ ἐλεύθεροι Ἕλληνες δὲν πολεμοῦσι τοὺς Τούρκους καὶ κακῶς θεωροῦσιν οὗτοι τὸν προκείμενον ἐλληνικὸν πόλεμον. »

Ρευσοχηΐτη

ΑΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Δ. Γ. Ἐφθέρω. Ἐκ τῆς ἀποδοθῆ' δὲν ἔχομεν καμμίαν δυσκολίαν. — Συδρομητῆ δεκαπενταλέπτω. Πάρα πολλὰ εἶνε αἱ ἐρωτήσεις καὶ εἰς τὰς πλείστας ἐξ αὐτῶν δυστυχῶς εἶμεθα ἀκτάλληλοι, μάλιστα δὲ εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς. Ἐν τούτοις ἀπαντῶμεν εἰς τὴν δευτέραν ὅτι καθ' ἡ νομιζομένη ἐπιστήμῳ ὁ τίτλος δὲν εἶναι ἀποδοθῆ' ἐνεκα τῆς ἐξεγερθείσης τότε καταποραξ' εἰς τὴν τρίτην ὅτι ἡ πράξις βραδύτερον ἔλαβε τὴν κοινὴν σημασίαν, ἀρχικῶς σημαίνουσα τὸ ἀντίθετον τῆς ὑπεροφίας καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ὅτι δὲν γνωρίζομεν ἄλλο ὄνομα' γαλλιστὶ λέγεται églantier, κωττάζετ' εἰς τὰ λευκά. — Ἀνωτόμω. Λευκάδα. Στουρνὰ ὀλίγον.

!! ΧΑΒΙΑΡΙ !!

Χαβιάρ Γέλβας ἀρίστης ποιότητος, πρωτοφανές, ἐκομίσθη εἰς τὸ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤ. ΑΝΤΩΝΑΚΗ ΚΑΙ ΣΑ' παρὰ τὸν Δημοπρατήριον. Ἐκ τὸ δοκιμῆς ἀπαξ ὁ προσερχόμενος καὶ θὰ ἴδῃ ὅτι σπανίως ἐπωλήθη τοιοῦτο εἶδος χαβιαρίου εἰς τὴν ἀγοράν μας. Εἶναι κάπως ἀριβὸν ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν καλόν.

Καλλιόπη

καὶ ρίχεται μ' ἐλπίδα μὲς ἔστὴ θάλασσα' μὰ τ' ἀφρισμένο κύμα, τ' ἀπίστο θεριὸ μὲ λύσσα τὴν κατάπτε μὲς ἔστὰ βᾶθη του. . . Ἐκεῖ ζωὴ μαζί μὲ τὴν ἀτίμωσι, κι' ἔδω μὲ τὴν ἀγάπη τῆς ὁ θάνατος.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

OLLA PODRIDA

Ἐν ἀνέκδοτον τοῦ πρό τινων ἡμερῶν ἀποβιώσαντος ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἀρχαιοτάτου γλύπτου Κόσσου.

Συνείθιζε νὰ λέγῃ ἀείποτε ὁμιλῶν περὶ τοῦ Ὀμήρου οὐ τὴν προτομὴν εἶχε γλύψει : ὁ θεὸς Ὀμηρος.

Εἰς τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὁμογενῶν ἔμπορος μὴ διακρινόμενος ἐπὶ φιλολογικαῖς γνώσεσι ἀκούων συχνάκις ἐπαναλαμβάνομένην τὴν φράσιν ταύτην, τὸν ἠρώτησέ ποτε ἀφελῶς : — Λοιπὸν ἦτο θεὸς σας αὐτὸς ὁ Ὀμηρος ; . . .

Ἄς φαντασθῆ ἕκαστος τὴν ἱεράν ἀγανάκτησιν τοῦ καλλιτέχνου !

Μία ἐπιγραφή ἀνέκδοτος τῆς 25 Μαρτίου, παρατηρηθεῖσα ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ :

« Τοῖς ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ΠΕΣΟΝΤΟΙΣ ! »

Καὶ ἐν pendant τοῦ ἀνωτέρω. Ἐκ νεκρολογίας ρηθὲν καὶ ἀνατυπωθὲν ἀπαρχάλλακτα : « Ἐγεννήθη ὁ μακαρίτης ἐν τῇ εὐδαιμόνῳ Χίφ. . . » Ἡ ἐξαφίς τῶν πνευμάτων εἶνε τοιαύτη, ὥστε ἐκνήχθη πόλεμος ἀμειλικτος καὶ κατὰ τῆς Γραμματικῆς !

Μία ἡχὴ τῶν στρατῶνων καθυστερήσασα. Ὁ Δεκανεὺς ἐν τῇ θεωρίᾳ : — Γιὰ νὰ σᾶς πῶ ! . . . πρέπει νὰ προσέχετε ὅταν ἐγὼ σᾶς ἀναπτῶ τὰ πράγματα.

Ἡ σκηνὴ ἐν τινι χαρτοπαικτικῷ. Εἰς τῶν παικτῶν βλέπει εἰσερχόμενον ἕνα φίλον του. — Μπα ! . . . κι' ἐγὼ ἐπίστευα πῶς δὲν θὰ ξαναπαίξης. — Κ' ἐγὼ τὸ ἐπίστευα, ἀλλὰ . . . φαίνεται ὅτι καὶ οἱ δύο μας δὲν ἤμεθα καλῶς πληροφορημένοι !

Ἄφοῦ ἀνῆλθε πάλιν χάρις εἰς τὴν διάστημον τουρκοκτόνον κλάραν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς δημοτικότητος ὁ βουλευτὴς Φθιώτιδος κ. Τράκας, ἐπίκαιρον θεωροῦμεν νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὸ ἐξῆς ἕτερον αὐτοῦ ἀνέκδοτον.

Μίαν τῶν συνεδριάσεων τῆς περυσινῆς συνόδου τῆς βουλῆς παραταθείσαν μέχρι μεσονυκτίου διηύθυνεν ὁ κ. Τράκας, τυγχάνων, ὡς γνωστόν, ἀντιπροέδρος τῆς βουλῆς. Ἐπρόκειτο περὶ ψηφίσεως πιστώσεως δι' ἐν γυμνάσιον, ὅτε δὲ ἤλθεν ἡ ὥρα τῆς ψηφοφορίας κατὰκοπος καὶ νυσταλέος ὁ προσεδρεύων βουλευτὴς, ἐνθυμούμενος τὸ θάλλπος τῆς κλίνης καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ ὕπνου, ἠκούσθη αἰφνης ἀφηρημένος διατυπῶν ὡς ἐξῆς τὴν γνωστὴν κοινοβουλευτικὴν φράσιν πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν καὶ θυμηδίαν τῆς βουλῆς :

— Οἱ παραδεχόμενοι νὰ δοθῆ πίστωσις εἰς τὸ . . . ἔσοδο-γεῖον (!!) παρακαλοῦνται νὰ ἔγερθῶσιν.

Καλλιόπη

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ, ΑΡΙΘ. 32

ΕΝ Τῷ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙῳ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΣΥΝΕΣΤΗΘΗ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

(BIBLIOTHÈQUE D'ABONNEMENT)

ἐκ μυθιστορημάτων καὶ ἄλλων συγγραμμάτων ἑλληνικῶν, γαλλικῶν, ἀγγλικῶν καὶ γερμανικῶν 2,500 τόμων περίπου, παρεχομένων πρὸς ἀνάγνωσιν ἐπὶ μικρᾷ τιμῇ κατὰ μῆνα.

Ἐν αὐτοῖς ὑπάρχουσι τὰ πλεῖστα τῶν νεωτάτων γαλλικῶν μυθιστορημάτων.

Ἐντυπος κατάλογος ὄλων τῶν συγγραμμάτων τούτων δίδεται εἰς τοὺς ἐγγραφομένους συνδρομητὰς εἰς τὸ Ἀναγνωστήριον.

ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΕΙΟΝ ΓΑΥΚΟΒΡΥΣΙΣ,

Τὸ γνωστότατον τοῦτο κατὰστημα ὅπως πληρέστερον ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς καθημερινῆς ἀξαναούσης πελατείας αὐτοῦ συνέστησε καὶ ἐνταῦθα ἐν ὁδῷ Πατησίων (ἀπέναντι οἰκίας Μιχαλοπούλου) ὑποκατάστημα τοῦ Γαλακτομείου αὐτοῦ, ἐν ᾧ οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ εὐρίσκωσιν εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας γάλα ἀγελαδινὸν ἀγνόν καὶ ἄδολον ἀμελγόμενον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀγοράζοντος.

ΓΑΛΑ ΑΓΕΛΑΔΟΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ὁ θέλων νὰ πίνῃ θερμὸν ἀκόμη ἐκ τοῦ μαστοῦ τῆς ἀγελάδος θρεπτικώτατον καὶ ὑγιεινότερον ἀγελαδινὸν γάλα, δύναται νὰ εὕρῃ αὐτὸ καθ' οἷαν δῆποτε ὥραν τῆς ἡμέρας εἰς τὸ ἀρτισύστατον ἀντικρὺ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Καρύτση) ΓΑΛΑΚΤΟΜΕΙΟΝ.

Τὸ Γαλακτοκομεῖον τοῦτο ἀναδέχεται ἐπίσης νὰ διανέμῃ καὶ κατ' οἶκον εἰς τὰς βουλομένας οἰκογενείας γάλα γηνηώτατον καὶ πρόσφατον ἀνὰ πᾶσαν πρωίαν καὶ ἑσπέραν.

COUPE ἰδιωτικόν, κομψότατον καὶ μὲ νέα ὄλω χάμωνα ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς συμφερωτάτην τιμῇ. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

Ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν εἰς τὸ κοινὸν τὴν κατωτέρω ἀγγελίαν. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ΑΣΤΕΟΣ δύναται νὰ παράσχῃ πᾶσαν ἐγγύτησιν περὶ τῆς ικανότητος τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐν αὐτῇ κυρίου.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Κύριος εἶδὸς κάλλιστα τὴν Ἀγγλικήν, Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικήν, (διευθύνει δ' ἐπὶ πολλὰ ἐτη μεγάλον Τραπεζιτικὸν καὶ Ἐμπορικὸν Κατάστημα), τὴν Διπλογραφίαν καὶ καθόλου τὴν Ἐμπορικὴν, δυνάμενος νὰ διαθέσῃ ὥρας τινὰς καθ' ἑκάστην, ἀναλαμβάνει παραδόσεις τῶν τε γλωσσῶν καὶ τῶν Ἐμπορικῶν μαθημάτων, ἐτι δὲ καὶ μεταφράσεις δι' Ἐφημερίδας καὶ Περιοδικά. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

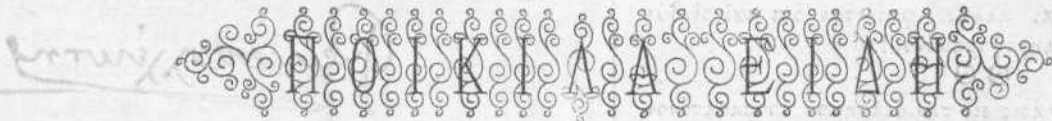
ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΕΡΜΟΥ

ΜΕΓΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΑΡΑ ΤΗ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑ

ΔΙΑΔΥΟΜΕΝΟΝ ΕΚΠΟΙΕΙ ΔΙΑ ΛΑΧΕΙΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΤΑΧΥΤΕΡΟΝ ΤΑ ΕΝ ΑΥΤῳ

Ἦτοι: Διάφορα Ἀνδρικοῦ, Γυναικείου καὶ Παιδικοῦ ἱματισμοῦ, Μαγειρικὰ Σκευῆ, Γραφικὴ ἔλκ, Ἀντικείμενα Πολυτελείας δι' Αἰθούσας, Κομψοτεχνήματα χρῆσιμα ἢ πρὸς ὠραισμόν, Εἶδη Μουσικῆς καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα, τῶν ὁποίων ἡ πραγματικὴ ἀξία ἀνέρχεται εἰς

ΔΡΑΧΜΑΣ **25,000** ΠΕΡΙΠΟΥ

ΕΚΚΥΒΕΥΕΤΑΙ ΔΕ ΔΙΑ ΔΡΑΧΜΑΣ 15,000 ΚΑΙ ΔΙ' ΙΣΑΡΙΘΜΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

ΑΝΤΙ - ΔΡ. | - ΕΚΑΣΤΟΣ

Ἡ ΕΚΚΥΒΕΥΣΙΣ ἄρχεται ἀπὸ τῆς 9^{ης} Ἀπριλίου ἡμέραν ΤΕΤΑΡΤΗΝ

Ἡ εἴσοδος εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΣΤΟΑΣ εἶναι ἐλευθέρη εἰς πάντα